Charles és Mary Lamb - Téli rege

Leontes, Szicília királya és királynéja, a szép és erényes Hermione, a legszebb összhangban élt valaha egymással.

Leontest a kiváló hölgy szerelme olyan boldoggá tette, hogy nem maradt teljesületlen kívánsága, éppen csak az, hogy néha szerette volna újra látni és királynőjének bemutatni régi pajtását és iskolatársát, Polixenest, Bohémia királyát.

Leontes és Polixenes gyerekkoruk óta együtt nevelődtek, de amióta apjuk halála után elszólították őket, hogy ki-ki a maga királysága fölött uralkodjék, sok éve nem találkoztak már, de gyakran küldtek egymásnak ajándékokat, leveleket, nyájas üzeneteket.

Végül, ismételt meghívások után Polixenes megérkezett Bohémiából a szicíliai udvarba, hogy meglátogassa Leontes barátját.

Látogatása eleinte csak gyönyörűséget okozott Leontesnek. Ifjúkori barátját a királynő különleges figyelmébe ajánlotta, s kedves barátjának, régi cimborájának jelenlétében úgy érezte, hogy boldogsága most vált csak teljessé. A régi időkről beszélgettek, visszaemlékeztek iskolás éveikre, ifjúkori csínyjeikre, és ezekről meséltek Hermionénak, aki mindig vidáman részt vett e beszélgetésekben.

Amikor hosszabb ottmulatás után Polixenes elutazásra készülődött, Hermione, férje kívánságára, csatlakozott Leontes kéréséhez, hogy Polixenes hosszabbítsa meg látogatását.

Most aztán megkezdődött a jó királynő szomorú élete, mert Polixenes visszautasította Leontes kérését, hogy maradjon, de Hermione gyöngéd rábeszélése megnyerte őt, hogy néhány héttel elhalassza indulását. Erre aztán, hiába ismerte Leontes oly régóta barátjának, Polixenesnek becsületességét és nemes elveit, éppúgy mint erényes királynőjének nagyszerű természetét - zabolátlan féltékenység vett rajta erőt. Bármilyen figyelemben részesítette Hermione Polixenest - még ha férje határozott kívánságára is, és csak azért, hogy férjének tessék -, ezzel már növelte a szerencsétlen király féltékenységét. Leontes hű és szerető barátból s a legjobb

és leggyöngédebb férjből hirtelen vad, embertelen szörnyeteggé változott. Magához hívatta Camillót, udvarának egyik nemesurát, elmondta, miféle gyanút fogott, és megparancsolta neki, hogy mérgezze meg Polixenest.

Camillo derék ember volt, és jól tudta, hogy Leontes féltékenységének a legkisebb valóságos alapja sincs, ezért ahelyett, hogy megmérgezze Polixenest, közölte vele urának, a királynak parancsát, és beleegyezett abba, hogy vele együtt elmenekül Szicília területéről. Polixenes Camillo segítségével épségben megérkezett saját királyságába, Bohémiába, és Camillo ettől kezdve a király udvarában élt, mint Polixenes kegyence és legjobb barátja.

Polixenes menekülése csak még jobban felbőszítette a féltékeny Leontest. Egyenesen a királynő lakosztályába ment. Ott ült a derék hölgy kisfiával, Mamiliusszal, aki éppen egyik legjobb meséjébe kezdett, hogy anyját szórakoztassa, amikor belépett a király, elvette a gyereket, Hermionét pedig börtönbe küldte.

Mamilius nagyon kis gyerek volt még, de gyöngéden szerette édesanyját, és amikor látta, hogy így meggyalázták és elvitték mellőle a börtönbe, ezt annyira szívére vette, hogy lassanként hervadt, emésztette magát, elvesztette étvágyát és álmát - azt hitték már, hogy megöli a bánat.

A király ugyanakkor, amikor királynőjét börtönbe küldte, parancsot adott Cleomenesnek és Dionnak, két szicíliai úrnak, menjenek Delphibe, s hozzák el onnan Apollo templomának jósszavát, vajon hűtlen volt-e hozzá királynője.

Hermione még csak kevés időt töltött a börtönben, amikor egy lánygyereknek adott életet, s a szegény hölgy nagyon megvigasztalódott, amikor szép kis babájára nézett, és így szólt hozzá:

- Árva kis rabocskám, éppen olyan ártatlan vagyok, mint te.

Hermionénak volt egy jó barátnője, a nemeslelkű Paulina, Antigonusnak, egy szicíliai főúrnak felesége. Amikor Paulina asszony meghallotta, hogy királyi úrnője gyereket hozott világra, elment a börtönbe, ahová Hermionét zárták, s így szólt a Hermione szolgálatában álló Emilia nevű hölgyhöz:

- Kérlek, Emilia, mondd meg a jó királynőnek, hogy ha őfelsége rám meri bízni kisbabáját, elviszem apjához, a királyhoz, mert nem tudjuk, mennyire meglágyulhat, ha meglátja ezt az ártatlan gyereket.

- Nemes asszonyom - felelte Emilia -, közlöm a királynővel nagylelkű ajánlatodat. Ma ő maga kívánta, bárcsak volna egy barátja, aki meg merné mutatni a gyereket a királynak.

- És mondd meg neki - mondta Paulina -, hogy merészen beszélek majd Leontesszel a királynő védelmében.

- Légy áldott örökké - mondta Emilia -, jóságodért kegyes királynőnk iránt!

Emilia ekkor elment Hermionéhoz, aki örömmel bízta kisbabáját Paulina gondjaira, mert már attól félt, hogy senki sem meri majd bemutatni a gyereket apjának.

Paulina fogta az újszülött gyereket, nem hederített férjére -, aki félt a király haragjától, és meg akarta Paulinát akadályozni szándékában -, hanem utat tört magának a királyhoz, s a csecsemőt apja lábához helyezte. Paulina nemeslelkű beszédet intézett a királyhoz Hermione védelmében, szigorúan szemére hányta embertelenségét, s könyörgött neki, irgalmazzon ártatlan feleségének és gyerekének. Paulina merész tiltakozása csak súlyosbította Leontes haragját, ezért megparancsolta Antigonusnak, hogy vezesse el feleségét a színe elől.

Paulina elment, de a kisbabát otthagyta apja lábánál, mert azt hitte, ha az egyedül marad vele, ránéz, és megkönyörül gyámoltalan ártatlanságán.

A jó Paulina tévedett, mert alighogy elment, a könyörtelen apa parancsot adott Antigonusnak, Paulina férjének, fogja meg a gyereket, vigye ki a tengerre, és tegye ki valamelyik elhagyott partra, hogy ott pusztuljon el.

Antigonus, nem úgy, mint a jó Camillo, nagyon is buzgón engedelmeskedett Leontes parancsának: tüstént hajóra vitte a gyereket, s elindult a tengerre azzal a szándékkal, hogy kiteszi az első elhagyott parton, melyre rátalál.

A király olyan szilárdul meg volt győződve Hermione bűnösségéről, hogy nem is akarta bevárni, amíg visszatér Cleomenes és Dion, akiket ő küldött Delphibe tanácsot kérni Apollo jósdájától. Még mielőtt a királynő felgyógyult a gyermekágyból és bánatából, amiért elvesztette drága kisbabáját, a király már nyilvános tárgyalásra vitette udvarának valamennyi főembere és nemesura elé. És amikor az ország valamennyi nagyura, bírája, egész nemessége összegyűlt, hogy ítélkezzék Hermione fölött, s ez a boldogtalan királynő fogolyként állt alattvalói előtt, hogy meghallja ítéletüket - Cleomenes és Dion lépett a gyülekezet elé, s átnyújtották a királynak a jósda lepecsételt válaszát. Leontes megparancsolta, hogy törjék fel a pecsétet, és olvassák fel hangosan a jóslatot. A válasz így szólt:

Hermione ártatlan, Polixenes feddhetetlen, Camillo hű alattvaló,
Leontes féltékeny zsarnok, és a király mindaddig örökös nélkül
szűkölködik, ameddig meg nem találtatik az, aki elveszett.
A király nem akart hinni a jósda szavainak, azt mondta, hogy ezt a hazugságot a királynő barátai találták ki, s azt kívánta, hogy a bírák folytassák a királynő pörét. De miközben Leontes még beszélt, belépett egy, ember, és jelentette, hogy Mamilius herceg, amikor meghallotta, hogy anyját halálra ítélik, a fájdalomtól és szégyentől lesújtva hirtelen meghalt.

Hermione, amikor meghallotta e kedves és gyöngéd gyerekének halálát, s hogy életét anyjának balsorsa miatt érzett fájdalmában vesztette el, ájultan esett össze. Leontesnek szívébe hasított a hír, most már kezdte szánni boldogtalan királynőjét, s ezért elrendelte Paulinának és a királynő udvarhölgyeinek, vigyék el a királynőt, és igyekezzenek őt meggyógyítani. Paulina nemsokára visszatért a királyhoz azzal a hírrel, hogy Hermione meghalt.

Amikor Leontes meghallotta, hogy a királynő halott, megbánta kegyetlenségét, és most, amikor belátta, hogy az ő rossz bánásmódja törte meg Hermione szívét, azt is elhitte már, hogy királynője ártatlan volt. Most már elhitte, hogy a jósda szavai igazak, mert tudta, hogy, ha »meg nem találtatik az, aki elveszett«, tehát, úgy gondolta, kislánya -, örökös nélkül marad, miután Mamilius, a kis herceg, meghalt. Most már egész királyságát odaadta volna azért, hogy megtalálja elveszett lányát, és Leontes átadta magát a lelkiismeret-furdalásnak, és hosszú éveket töltött gyászos gondolatokkal, fájdalmas megbánással.

A hajót, amelyen Antigonus a kis hercegnőt tengerre vitte, egy vihar Bohémia partjára sodorta. Ez volt éppen Polixenesnek, a jó királynak országa, itt kötött ki Antigonus, és itt hagyta a kisbabát.

De Antigonus sohasem tért vissza Szicíliába, hogy elmondja Leontesnek, hol hagyta lányát, mert amikor éppen visszaindult a hajóra, egy medve tűnt elő az erdőből, és darabokra tépte Antigonust: igazságos büntetés volt ez, amiért engedelmeskedett Leontes gonosz parancsának.

A gyerek drága pólyákba és ékszerekbe volt öltöztetve - Hermione díszítette fel így, amikor Leonteshez küldte -, és Antigonus még egy papirost is tűzött a takarójára, ráírta a Perdita nevet és néhány szót, amely homályosan célzott a gyerek előkelő születésére és szerencsétlen sorsára.

Ezt a szegény, elhagyott kisbabát egy pásztor találta meg. Emberséges ember volt, így hát hazavitte a kis Perdität a feleségének, az pedig gyöngéden dajkálta. De a szegénység arra csábította a pásztort, hogy eltitkolja, milyen gazdag kincsre talált, ezért otthagyta az országnak ezt a részét, nehogy valaki megtudja, honnan szerezte vagyonát, s Perdita ékszereinek egy részén juhnyájakat vásárolt, és gazdag pásztor lett belőle. Mint saját gyermekét nevelte föl Perdität, aki nem tudta magáról, hogy nem csupán egy pásztor lánya.

A kis Perdita gyönyörű hajadonná nőtt fel. Nem kapott különb nevelést, mint egy juhász lánya, de királynő anyjától örökölt természetes bája tovább tündöklött tanulatlan lelkében, úgyhogy pusztán a viselkedéséből senki sem ismerte volna fel, hogy nem apja udvarában nevelkedett.

Polixenesnek, Bohémia királyának, egyetlen fia volt, a neve Florizel. Amikor ez az ifjú herceg a pásztor háza mellett vadászott, meglátta az öregember vélt lányát, s Perdita szépsége, szerénysége, királynői magatartása úgy hatott rá, hogy azonnal beleszeretett. Ettől kezdve Doricles néven egyszerű nemesember képében állandó látogatója lett az öreg juhász házának. Florizel gyakori távolmaradása az udvartól megriasztotta Polixenest. Embereket küldött, hogy megfigyeljék fiát, és fölfedezte a királyfi szerelmét a juhász szép lánya iránt.

Polixenes ekkor magához hívatta Camillót, a hűséges Camillót, aki megmentette életét Leontes dühöngésétől, és arra kérte, kísérje el őt a juhásznak, Perdia vélt apjának házához.

Polixenes és Camillo, mindketten álöltözetben, megérkeztek az öreg juhász házához éppen akkor, amikor ott a birkanyírást ünnepelték. Igaz, idegenek voltak, de birkanyíráskor minden vendéget szívesen látnak, ezért meghívták őket, lépjenek beljebb, s vegyenek részt az általános vidámságban.

Ezen a napon tréfa és jókedv uralkodott. Asztalokat állítottak fel, és nagyban készülődtek a tanyai lakomára. Legények és leányok táncoltak a ház előtt a gyepen, más fiatalemberek pedig szalagokat, kesztyűket s más csecsebecsét vásároltak a kapu előtt egy házalótól.

E mozgalmas jelenet közben Florizel és Perdita nyugodtan ült egy magányos sarokban, láthatóan több örömet találtak abban, ha egymással beszélnek, mintsem hogy belevegyüljenek a körülöttük folyó játékokba és együgyű mulatságokba.

A király annyira el volt álcázva, hogy fia sem ismerhette föl, így hát Polixenes elég közel mehetett a párhoz, és kihallgathatta beszélgetésüket. Az együgyű, de előkelő modor, amelyben Perdita a királyfival társalgott, nagyon meglepte Polixenest. Így szólt Camillóhoz:

- A legszebb pórlány ez, akit valaha láttam. Bármit tesz, bármit mond, az rangosabb, mint ő. Túl előkelő ehhez a helyhez.

Camillo így felelt:

- Valóságos túró-tarhó királynő.

- Kérlek, barátom - mondta a király az öreg juhásznak -, miféle csinos pásztorlegény beszélget ott a lányoddal?

- Doricles a neve - felelte a pásztor. - Azt mondja, szereti a lányomat, és az igazat megvallva, a csókjaikból nem lehet megállapítani, melyik szereti jobban a másikat. Ha a fiatal Doricles megkapja őt, olyasmit visz a házhoz, amiről nem is álmodott. - Perdita megmaradt ékszereire gondolt, mert egy részükön juhnyájakat vásárolt, de a többit gondosan eltette a lánynak hozományul.

Polixenes ekkor megszólította fiát:

- No, ifjú pásztor, túlcsordul a szíved, és elfelejtesz vigadni is. Amikor én fiatal voltam, ajándékokkal halmoztam el a szerelmemet, de te hagytad elmenni a házalót, és még egy csecsebecsét sem vettél az édesednek.

Az ifjú herceg, aki legkevésbé sem gondolta, hogy apjával, a királlyal beszél, így válaszolt:

- Öregúr, Perdita nem sokra tartja az ilyen semmiséget. Azt az ajándékot, amit tőlem vár, szívembe zártam.

Aztán Perditához fordult, és így szólt hozzá:

- Ó, hallgass rám, Perdita, ez előtt az ősz úr előtt, aki úgy látszik, valaha maga is szerelmes volt. Hallja meg ő is a vallomásomat.

Florizel ekkor felszólította az öreg idegent, hallgassa meg ünnepélyes ígéretét, hogy feleségül veszi Perditát, és így szólt Polixeneshez:

- Kérlek, légy tanúja eljegyzésünknek.

- Elválásotoknak, fiatalúr - mondta a király, és felfedte magát. Polixenes ekkor szemrehányásokat tett fiának, hogy el merte jegyezni magát ezzel az alacsony születésű lánnyal, Perditát pedig juhászporontynak, juhászkampónak nevezte, s más sértő neveket is adott neki, s azzal fenyegette meg, ha valaha is eltűri, hogy fia felkeresse őt, akkor őt is meg apját, az öreg pásztort is kegyetlen halálra ítéli.

A király ekkor nagy haragjában otthagyta őket, s meghagyta Camillónak, hogy Florizel herceggel együtt kövesse.

Amikor a király eltávozott, Perdita, akinek királyi természetét felszították Polixenes szemrehányásai, így szólt:

- Hát minden összeomlott! De azért nem is nagyon féltem. Beszélni is akartam olykor. Már a szájamon is volt, hogy azonegy nap süt az ő udvarára meg a mi kis kunyhónkra, és itt se bújik el, ránk is ragyog. - Aztán szomorúan még ezt mondta: - Én csak álmodoztam, most ébredek, már nem vagyok királynő. Hagyj el, uram: megyek juhokat fejni és sírni.

A jószívű Camillót elbűvölte Perdita bátor és illedelmes viselkedése, megértette, hogy a fiatal herceg sokkal mélyebben belebonyolódott a szerelembe, semhogy királyi apjának parancsára lemondana kedveséről, s arra gondolt, mi módon segíthetné a szerelmeseket, s ugyanakkor hogyan valósíthatná meg egy kedves tervét.

Camillo régóta tudta, hogy Leontes, Szicília királya igazán megbánta bűnét, és most is, amikor Polixenes kedves barátja volt, nem tehetett róla, szerette volna még egyszer látni volt királyi

urát és szülőföldjét. Ezért azt ajánlotta Florizelnek és Perditának, kísérjék őt el a szicíliai udvarba, ott majd ráveszi Leontest, hogy vegye őket pártfogásába mindaddig, amíg ő a maga közvetítésével el nem nyeri Polixenes bocsánatát és beleegyezését a házasságba.

Örömmel elfogadták ezt a javaslatot, és Camillo, aki mindent elrendezett menekülésükhöz, megengedte az öreg pásztornak, hogy ő is velük jöjjön.

A pásztor magával vitte Perdita megmaradt ékszereit, babapólyáit és azt a papirost is, amelyet takarójára tűzve talált.

Florizel, Perdita, Camillo és az öreg pásztor szerencsés utazás után teljes egészségben megérkeztek Leontes udvarába. Leontes, aki még mindig Hermione halálát és gyermekének elvesztését gyászolta, nagyon kedvesen fogadta Camillót, és szívélyesen üdvözölte Florizel herceget. De látszott, hogy Leontes egész figyelmét Perdita vonja magára, akit Florizel úgy mutatott be, mint a feleségét. Leontes észrevette a hasonlóságot a lány és az ő halott királynője, Hermione között, bánata felújulva tört ki, s azt mondta, ilyen gyönyörű teremtés lenne az ő lánya is, ha nem pusztította volna el olyan kegyetlenül.

- Akkor vesztettem el - mondta Florizelnek - derék apád társaságát és barátságát is, most pedig életemet adnám érte, ha még egyszer láthatnám.

Amikor az öreg pásztor meghallotta, milyen figyelemben részesítette a király Perdität, s hogy elvesztette a lányát, akit gyerekkorában kitettek, elkezdte összevetni azt az időpontot, amikor megtalálta a kis Perdität, kitevésének módját, az ékszereket, és előkelő születésének más jeleit. Mindezekből arra kellett következtetnie, hogy Perdita és a király elveszett lánya ugyanaz.

Florizel és Perdita, Camillo és a hűséges Paulina jelen volt, amikor az öreg pásztor elbeszélte a királynak, hogyan találta meg a gyereket, valamint Antigonus halálának körülményeit, mert ő maga látta, amikor a medve rávetette magát. Megmutatta a pompás takarót, és Paulina ráismert, hogy Hermione abba burkolta a gyereket. Azután elővette a pásztor az ékszert, s Paulina emlékezett, hogy Hermione ezt övezte Perdita nyaka köré. Aztán a pásztor átnyújtotta a papírt, és Paulina felismerte férje írását. Most már nem lehetett kételkedni abban, hogy Perdita Leontes lánya. De ó, milyen nehéz küzdelmet vívott Paulina lelkében a bánat férje halálán, és az öröm, hogy betelt a jóslat, mert megtalálták a király örökösét, régen elveszett lányát. Amikor Leontes meghallotta, hogy Perdita a lánya, nagy szomorúság fogta el amiatt, hogy Hermione már nem él, és nem láthatja gyerekét, úgyhogy hosszú ideig nem tudott egyebet mondani, csak annyit:

- Jaj, az édesanyád, az édesanyád!

Paulina félbeszakította ezt az örömteljes, de mégis szomorú jelenetet, és azt mondta Leontesnek, van neki egy szobra, nemrég fejezte be az a nagyszerű olasz mester, Julio Romano. Olyan tökéletesen hasonlít a királynőhöz, hogyha őfelsége kegyeskedik eljönni a házába, és megnézi a szobrot, szinte azt gondolja majd, hogy maga Hermione. Mindnyájan odamentek hát, a király mohón látni kívánta Hermione képmását, Perdita pedig szerette volna megnézni, milyen volt sohasem látott édesanyja.

Amikor Paulina elhúzta a leplet a híres szobor elől, olyan tökéletes volt a szobor hasonlósága Hermionéhoz, hogy láttára felújult a király egész bánata és hosszú ideig se szólni, se mozdulni nem tudott.

- Tetszik nekem, hogy így hallgatsz, királyom - mondta Paulina -, ez bizonyítja igazán a csodálatodat. Hát nem egészen olyan ez a szobor, mint a te királynőd volt?

Végül így szólt a király:

- Ó, éppen így állt, éppen ilyen fenséggel, amikor először vallottam neki szerelmet. Csakhogy, Paulina, Hermione nem volt olyan idős, amilyennek ez a szobor hat.

Paulina így válaszolt:

- Annál nagyobb a kőfaragó remeklése, hogy olyanná alkotta a szobrot, mint amilyen Hermione volna, ha most élne. De hadd engedjem vissza a függönyt, uram, mivel rögtön azt hinnéd, hogy megmozdul.

Ekkor így szólt a király:

- Ne húzd vissza a függönyt. Bár meghalhatnék! Nézd csak, Camillo, hát nem azt hinné az ember, hogy lélegzik? Mintha a szemében is élet volna.

- Vissza kell húznom a függönyt, királyom - mondta Paulina. - Úgy el vagy ragadtatva, majd még elhiteted magaddal, hogy a szobor él.

- Ó, drága Paulina - mondta Leontes -, hadd higgyem ezt húsz évig! Úgy rémlik nekem, hogy még lélegzet is jön belőle. Miféle finom véső tudott valaha is leheletet faragni? Ne nevessen ki senki, de megcsókolom.

- Úristen, drága uram, ne tedd ezt - mondta Paulina -, a pirosság még nedves az ajkán. És a magad ajkát is bemocskolod olajfestékkel. Húzzam vissza a függönyt?

- Ne, még húsz évig ne - mondta Leontes.

Perdita egész idő alatt térden állt, és néma bámulattal nézte páratlan szépségű anyjának szobrát, majd így szólt:

- Én is éppen annyi ideig tudnék így maradni, és nézni az én drága anyámat.

- Hagyj föl ezzel az elragadtatással - mondta Paulina Leontesnek -, és engedd meg, hogy visszahúzzam a függönyt, vagy pedig készülj föl csodább csodára. Meg tudom tenni, hogy a szobor valóban mozogjon, sőt leszálljon az állványról, és megfogja kezedet. De akkor azt hiszed majd - már pedig ez ellen előre tiltakozom -, hogy valamiféle gonosz hatalom segít engem.

- Akármire tudod rávenni - mondta az elámult király -, örülök, ha nézhetem. Bármilyen szóra tudod bírni, örülök, ha hallhatom, hiszen semmivel sem nehezebb megszólaltatni, mint megmozdítani.

Paulina ekkor lassú és ünnepélyes zenét rendelt - a zenészeket már előre odaállította e célból, s valamennyi személy ámulatára a szobor lelépett az állványról és karját Leontes nyaka köré fonta. Aztán a szobor megszólalt, és áldást kért férjére és gyerekére, az újra megtalált Perditára.

Nem csoda, hogy a szobor Leontes nyakán csüngött, és megáldotta férjét és gyerekét. Nem csoda, mert a szobor maga Hermione volt, a valóságos, élő királynő.

Paulina megtévesztésül jelentette annak idején a királynak Hermione halálát, mert azt hitte, ez az egyetlen módja, hogy megmentse királyi úrnőjének életét, s Hermione azóta is a jó Paulinánál élt, és nem is akarta tudatni Leontesszel, hogy életben van, mindaddig, amíg meg nem hallotta, hogy Perditát megtalálták, mert ugyan régen megbocsátotta Leontesnek a vele szemben elkövetett igazságtalanságot, de nem tudta megbocsátani kegyetlenségét kicsi lánya iránt.

Amikor halott királynője így életrekelt, s elvesztett lánya megkerült, a régóta búsuló Leontes alig tudta elviselni boldogságának túláradását.

Egyéb sem hallatszott mindenfelől, csak szerencsekívánatok szeretetteljes szavai. A boldog szülők megköszönték Florizel hercegnek, hogy alacsonyrendűnek látszó lányukat megszerette, és áldották a jó öreg pásztort, aki megmentette gyereküket. Camillo s Paulina is szívből örültek, mert megélték, hogy hűséges szolgálataik ilyen jó véget értek.

És hogy semmi se hiányozzék e különös és váratlan öröm betetőzéséhez, ekkor maga Polixenes király lépett be a palotába. Amikor Polixenes észrevette, hogy fia és Camillo eltűnt, tudta, hogy Camillo régóta szeretett volna visszatérni Szicíliába, s ebből arra következtetett, hogy ott találja meg a szökevényeket. Ezért hát a lehető leggyorsabban követte őket, és történetesen éppen ekkor, Leontes életének legboldogabb pillanatában érkezett meg.

Polixenes részt vett az általános örömben, megbocsátotta, hogy Leontes olyan igazságtalan féltékenységre gerjedt ellene, és megint gyermekkori barátságuk egész melegével szerették egymást. Most már attól sem kellett félni, hogy Polixenes ellenzi fia házasságát Perditával. Most már nem »juhászkampó« volt, hanem Szicília trónjának örököse.

Láthattuk hát, hogyan nyerte el jutalmát a hosszan szenvedő Hermione türelmes erénye. Ez a nagyszerű hölgy még sok évig élt Leontesével és Perditájával, s ő volt a legboldogabb anya, a legboldogabb királynő.

teli rege mesefarm.hu

Forrás és online változat

Forrás: Mesefarm.hu

Az eredeti online anyag a QR-kód segítségével érhető el.

Ez a PDF a Mesefarm nyomtatóbarát változata. A QR-kód az eredeti online cikkhez vezet, ahol a kapcsolódó tartalmak és frissítések is elérhetők.

Online változat
